

TIJDOPNAME

Op 't gras vannacht zag ik mijn ouders zitten,
luchtig gekleed in voorjaarsochtendlicht;
'k herkende hen eerst niet aan hun gezicht
maar aan hun houding, als vanouds in witte

tuinstoelen naast elkaar, hun blik gericht
verwelkomend op mij; ik kwam niet nader,
dronk het beeld in, het beeld van moeder, vader,
en achter mij groeide de toekomst dicht.

Die tuin nu wandelpark, het huis kantoor,
niets weet mij daar nog, de voetstap van vreemden
wiste door jaren heen van ons elk spoor.

En toch vannacht dat grasveld, zij daardoor
nog op hun vaste plek, nog geen ontheemden,
en wie ik werd ging in hun blik teloor.

TIME EXPOSURE

Last night I saw my parents on the lawn,
sparsely attired in the spring's morning light;
I did not know their faces at first sight,
rather their posture, as of old they'd drawn

their white chairs side by side, their gaze was trained
on me in welcome; and I came no nearer,
drank in the picture, that of mother, father,
my future closed behind me – none remained.

The garden now a park, the house replaced
by offices, nothing recalls me there,
strangers' steps have removed our every trace.

And yet last night that lawn, them unerased,
still in their usual spot, no homeless pair,
and what I would become sank in their gaze.

HAND

Die dit lichaam waartoe zij behoort
reinigt met spons en zeep,
die de vork naar de mond voert
om het te voeden,
die de pen op papier uit het hoofd
de woorden doet schrijven,
die een hand geeft, een groet wuift,

die van haar medehand nagels knipt,
in de gang op de tast het lichtknopje vindt,
de pan boent, het bord in de kast zet,
de rozen, de vlinderstruik snoeit in het voorjaar
en aarde verkruimelde om de moerbeï
– een armlengte klein nog – aandachtig te planten,

die voor me denkt in het doen zolang ik kan denken

en niet meer van mij is
als de vork in de la blijft,
het blad onbeschreven, schoon
pan en bord in de stillere keuken

(als het lichtknopje later van vreemde vingers
niet meer opschrikt en – vreemder –
de moerbeï een boom werd),

maar nu nog de zool is die loopt op gevoel,
zoals Rilke zegt,

kijk, op de stoelleuning naast me, die hand.

HAND

Which cleans with sponge and soap
this body it belongs to,
which guides the fork to the mouth
in order to feed it,
which from memory causes the pen
to commit words to paper,
which shakes hands, waves a greeting,

which cuts the nails of its fellow-hand,
gropes its way to the hall light-switch,
scrubs the pan, returns the plate to the cupboard,
which trims back the roses, the butterfly bush in spring
and crumbled the soil when planting with care
the mulberry – still but the length of an arm

which thinks for me when doing as long as I'm able to think

and is no longer mine
when the fork remains in the drawer,
the page unwritten, pan
and plate clean in the quieter kitchen

(when the light-switch later no longer
starts at strange fingers and – stranger –
the mulberry's become a tree),

but is still the sole that only walks on feeling,
as Rilke puts it,

look, on the chair-arm beside me, that hand.

DRIJFJACHT

Plat op de rug zijn lange lepeloren,
gedoken in de vore lag de haas,
en ik, terwijl ik naderbij kwam, deed,
mijn taak van drijver dus verzakend, of
hij niet gezien werd, niet zijn ogen puilend
van angst, blikloos alsof niet mij hij waarnam,
niet achter mij de wijde vrijheid, maar
een niets in zich, een gat waar hij voor lag,
te diep, te breed om nog te durven springen.
Toen, met een stap van mij aan hem voorbij,
in een seconde was hij weg - me wendend
(verwensing uit de slootwal, doch geen schot)
zag ik hem rennend naar de horizon,
al haast een stip op wit bevroren klei.

Hoe zal zijn einde zijn geweest? In wijn
gestoofd, onder een auto of gewoon
van ouderdom tussen de koude voren -
wanneer in 't voorjaar op het veld voor huis
de hazen buitelen, denk ik aan hem:
hoe angst een plotselinge kracht kan zijn
die je bevrijdt tot in je kloppend hart.
Misschien zal, als het gat dat groeit in mij
te diep, te breed wordt om te kunnen springen,
bij god, een haas mijn voorspraak zijn (want ook
een dier dat angst kent heeft een ziel die wordt
verlost), al was het maar doordat die morgen
mij heugt, die ene stap, en dat instinct
waarmee bestaan zich redt op eigen kracht.

BATTUE

Long spoonlike ears against his back full-flattened,
huddled deep in the furrow lay the hare,
and I, as I drew nearer, pretended,
forsaking my task as a beater, not
to have caught sight of him, not his eyes bulging
with fear, void as if not perceiving me,
not behind me unbounded freedom, but
an inner nothing, a hole at his feet,
too deep, too wide to dare to think of leaping.
Then, as I made the step that took me past him
in a split second he was gone - and turning
(to cursings from the ditchside, though no shot)
I saw him make his dash for the horizon,
a mere dot now on white hard-frozen clay.

How did he meet his end I wonder. Braised
in wine, run over by a car perhaps
or simply from old age among cold furrows -
when in spring in the field outside the house
the hares romp and tumble, I think of him:
how fear can sometimes be a sudden force
that sets you free down to your pounding heart.
It could be, if the hole that grows in me
becomes too deep, too wide for any leaping,
a hare will plead my case with god (for
an animal that knows fear has a soul, too,
that is saved), if only since I remember
that morning, that one step and that instinct
with which life saves itself by its own force.

ZICHT

Toen her nog donker 's avonds werd,
melkweg en sterrenbeelden helder, de hemel
nooit ontstoken aan een rosse neongloed,

toen nog je lampion de weg bescheen
van huis tot huis waar je je liedje zong,

toen nog voor meer licht in de kamer
een ouderlijke treurwilg werd gekapt
die wuiven kon, de wind
onzichtbaar op zijn lege plek daarna

– meer licht, zei Goethe in de stoel
waarin hij stierf, verloor hij zicht
of ging hem pas een licht op, eindelijk?

In duisternissen zwevend over
de wateren was het, voor licht bestond,
het eerste woord: er zij. – Maar nu,

die honderd jaar oude kastanje,
ouder dan jij hier worden kunt, die
's zomers de keuken verduistert, kaal
met zijn takken zie de maan schijnt omarmt,

geen denken aan kappen, alleen al
zo'n liedje verbiedt her, daarom

gaat in de keuken om vlees te snijden

SIGHT

When evening came with darkness still,
milky way and constellations bright, the sky not
ever kindled by a reddish neon gleam,

when still your chinese lantern lit the path
from house to house where you would sing your song,

when still for more light in the room
an old parental willow was cut down
that used to wave, the wind
invisible where it once stood –

more light, said Goethe in the chair
in which he died; did his sight fail –
or did he see the light, right at the end?

Within the darkness moving over
the waters, before there was light,
the first word: let there be. – But now,

that century-old chestnut tree,
older than your span will be here, that
darkens the summer kitchen, bare
with its branches embraces 'see the moon shines',

no thought of felling, a mere song
like that forbids it, and that's why

the lamp is lit when in the kitchen meat is

de lamp aan, is samen praten
leuker als het langzaam
donker wordt.

Mij, schreef de blindgeworden Borges, rest
de schemer, de gewoonte van het gedicht.

to be cut, and conversation
is more pleasant when slowly
darkness comes.

I, wrote Borges, his sight gone, am left
with twilight, the habit of a poem.

NOTTIE BIJ EEN FRIESE KERKMUUR

Toen in de Eifel vulkanen uitdoofden,
hun kraters zich vulden met water,
tot tufsteen de lava verhardde,
Batavieren ons land binnenkwamen,
voor handel bevaarbaar de grote rivieren,
hier aan de kust in hutten gewoond werd
van vlechtwerk en leem, een godshuis
voor eeuwig echter gemetseld
om uitzicht op hemel wou zijn en
zeewind en regen geduldig de bouwsteen
uitsleten, blootlegden splinters
basalt, kwartsiet, van het slijkgas
de holten – toen

vond er plek voor haar nest die
muurbij, wier goudzwart schildje,
kijk, ze vliegt op,
in het zonlicht
nu vonkt.

JOTTED DOWN AT A FRIESIAN CHURCH WALL

When in the Eifel volcanoes subsided,
their craters filled slowly with water,
the lava congealing to tufa,
Batavians entered our country,
its rivers so large they were suited to trading,
here on the coast huts were fashioned as dwellings
of wattle and daub, a brick-built
house of god would stay though for ever
round a place with a view of the sky and
patiently sea-wind and rainfall eroded
its surface, uncovering splinters
of basalt, quartzite, the mud-gas caused
cavities – then

was a nesting-place found by that
mason bee, whose gold-black wing-case,
look, it flies up,
in the sunlight
now gleams.

'DEN 20. JÄNNER GING LENZ DURCHS GEBIRG'

6.

Een vogel zijn durfde hij niet te denken,
zijn linkerarm pakte hij stevig vast
in 't bos, als die klapwieken wou. Te gast
was hij, zijn plicht was aandacht schenken.

Hij schonk. Hij was de schenkende. Verrast
om wat hij gaf: zijn ziel. Op schaduwplekken
lag zij als sneeuw, maagd, moeder, de omtrekken
van wie haar gastheer waren – zij ook gast.

Smelt zij straks, dacht hij, groeien daar de planten,
als ik, bloemen, bevruchting en het rijpen
tot met een knal openspringende vrucht.

Hij zag zichzelf toen als de binnenkanten
van vele stiltes – die kon hij begrijpen.
De vogels bleven buiten in de lucht.

'DEN 20. JÄNNER GING LENZ DURCHS GEBIRG'

6.

To be a bird in thought no dared intention,
while in the wood he held his left arm tight
when it would start to flap. His only right
As guest, his duty: proffering attention.

He proffered. Was the profferer. Surprised
at what he gave: his soul. In shady places
it lay like snow, maid, mother, outlined traces
of who had hosted it – a guest likewise.

If it soon melts, he thought, plants will start growing,
like me, the blossom, pollination, pledges
of fruit that with a crack will open wide.

He saw himself then as the inner edges
of many silences – not beyond knowing.
The birds stayed on the outside in the sky.

LIKKEND AAN EEN ZOUTKRISTAL

Millennia doorboord, uit diepte van
drieduizend meter opgedolven
dit stukje zoutkristal
waar onze tong en lippen
de nooit bedoelde smaak van proeven,
onbestraft,

gevonden in her afval van een boorkern:
wat tijd verhardde tot bestendigheid
– eens golven, eb en vloed, eens baren, woest en ledig –
wordt vochtig in de warmte van een hand,
smelt daarin sneller weg, vermengt zich met ons speeksel;

dit merg
van aardes voorbestaan, dat wij nu delen
transsubstantiërend waar
we straks tot op het been vergaan.

ON LICKING A SALT CRYSTAL

Thousands of years drilled through, brought up from
a depth of three thousand metres
this tiny salt crystal
the taste of which, never intended
for our tongue and lips we sample,
unpunished,

discovered in the refuse from a drill core:
what time has hardened into permanence –
once waves, ebb and flood, once billows, formless and void –
now moistening in the heat a hand gives off,
where it melts faster, mingles with our spittle;

this marrow
of earth's pre-existence, that we now share
transsubstantiating where
we soon will be reduced to bone.

ZEEGEZICHT

op de palm van jouw hand, in dat landschap
van gevormde levenslijnen, niet groter
dan een flinke waterdruppel

– terwijl zonsondergang de hele
hemel boven de eindstreep van het eiland
ginds in Turner-kleuren zet –

die babykrab, voorzichtig
van tussen de basaltblokken geraapt,
zijn onderkomen waar hij wachtte op de vloed.

Nog kleiner dan de nagel van jouw pink,
zijn grijsblauw pantsertje nog niet verkalkt,
krabbelt hij zijwaarts over plooi en heuvel,
een onbekende wereld, verontrust
dat bodem warmte geeft.

Dan, op de rand van dat heelal,
laat hij zich zonder aarzeling terugvallen in
de veiligheid van spleten, zeezand, steen,
met achterlating van een beeld, van
haast een naam.

Nu is het of wij, samen onder aan de dijk,
worden gezien, terwijl het water stijgt
en in doorschijning spiegelt hoe de hemel kleurt.

Heeft iemand iets gezegd? Nee, niemand sprak.

SEA VISTA

In the palm of your hand, in that landscape
of shaped life-lines, no larger
than a good-sized drop of water –

while sunset colours all the
sky above the island finish line
out there in Turner shades –

that baby crab, carefully eased
from between the blocks of basalt,
its shelter where it waited for the tide.

Still smaller than your little finger's nail,
its grey-blue armour not yet calcified,
it scrambles sideways over folds and hillocks,
an unfamiliar world, alarmed
at ground that gives off warmth.

Then, on the rim of that universe and with no
hesitation it lets itself fall back into
the safe terrain of fissures, sea sand, stones,
leaving behind an image,
almost a name.

It seems as if, down by the dike together,
we now are seen, while evening waters rise
and, in translucence, mirror the suffusing sky.

Did someone say something. No, nobody spoke.

'WHEN DAISIES PIED AND VIOLETS BLUE...'

Een slanke vogel die zich zelden
laat zien. Laatst vloog hij tussen huis
en het huis hiernaast uit mijn kastanje
naar buurmans hoge es en riep
koekoek. Waardoor ik hem herkende.
Wat hij er zoekt? niet zwerfend boven
de velden her en der, opeens
vlakbij. A mocking bird. Ik had
wel iemand willen roepen: gauw,
de koekoek, maar gefopt begon
om hem mijn hond in her wilde weg
te blaffen.

 Zo klinkt ongewild
plots tussen twee gedachten door,
je zit gehurkt een perk te wieden,
koekoek jij hier waarom hoezo
nog hier, niet ginds al, heen, een roep
van binnenuit. Je richt je op
met slierten kleefkruid aan je handen,
even een standbeeld van verstillig
in heel die onverschilligheid
van groei, bloei, zon – terwijl de hond,
die waar jij was wou zijn, verzaligd
slaapt, languit op het warme gras.

'WHEN DAISIES PIED AND VIOLETS BLUE...'

A slender bird that rarely lets itself
be seen. Just recently it flew between this
house and that next door out of my
chestnut tree into next-door's tall ash and called
cuckoo. And thus I recognised it.
What he sought there? not roaming over
scattered fields, but all at once
close by. A mocking bird. I would
have liked to call to someone: quick,
a cuckoo, cheated though, my dog
because of it erratically began
to bark away.

 So with unasked-for
suddenness between two thoughts,
you're squatting down to weed a flowerbed,
cuckoo rings out oh you what's new how come
still here, not there already, off, a cry
from inside-out. You straighten up
with trails of catchweed on your hands,
a statue of stock-stillness for a moment
in all of that indifference
of growing, flowering, sunshine – while the dog,
who would be where you were, sleeps
blissfully, outstretched on the warm grass.

ZOMERNACHT

Doe nu eens even die gedachten dicht van je.
Denk nu eens liever niet na over morgen.
Kijk niet steeds weer die bosrand van gisteren na,
bramenplukker die je bent zoals vroeger
maar nu. Maak even geen onderscheid tussen
een wie en hoezo en de kans op anders.

Doe in je hoofd uit de lamp, hoor wat er is,
ademt en ritselt, kwaakt in de kikkers.
Leef met je lichaam van nachtwind de koelte.
Geeuw je een gat in het hart en proef het
zo rood als sap van bramen. Wees langzaam
door vogels gezongen het wordende licht.

SUMMER NIGHT

Just for a moment shut those thoughts of yours up tight.
Try if you can not to think about tomorrow.
Don't go on looking at yesterday's forest
edge, you seasoned blackberry picker as of old
but now. Make no difference just for once between
a who and how come and the chance of something else.

Put out the lamp in your head, hear what exists,
breathes and rustles, croaks in the frogs.
Live with your body the coolness of nightwind.
Yawn a hole in your heart and taste it
as red as juice from blackberries. Slowly become –
sung by birds – the gathering light.

KVERNES

Soms, onvoorzien, kom je aan
waar je wilt zijn, je ligt in het gras,
ogen dicht. Wat je zag: de weerspiegelde
blauwende bergen, van oever naar
oever een veerboot een stip in het diepe
rimpelend water, naast je de houten
stafoude kerk van Kvernes, onder
bomen bemost van zijn doden de steen –

beeld in je hoofd is het al, dat dit
deelt met je tastende hand langs de
kerkwand, de stap van je voet van
grafsteen naar grafsteen, je ligt met je
rug aan de rotsgrond, een fluister-
wind in je oorschelp, je ademt het
gras in, de geurloze warmte van
nazon, deze heldere noordse

september: hier ben ik – en even geen
denkwerk, zintuiglijker levend een
waarheid, dit alles, dat samen het
blijvende uitbeeldt (alsof niet
ergens een mens wordt vermoord op zijn
vlucht voor de honger, alsof niet), dit
heelzijn achter mijn huid dunne ooglid – toch
als gewoonlijk wint weer bewoording: zo

KVERNES

Sometimes, unforeseen, you arrive
where you would be, you lie in the grass,
eyes closed. What you saw: the reflected
blueing mountains, from shore to
shore a ferry a speck in the deep
ruffling water, close by the wooden
stave-old church of Kvernes, beneath
trees the stone moss-covered with its dead –

already pictured in your head, which shares
this with your hand feeling along the
church wall, the tread of your foot from
gravestone to gravestone, you lie with your
back to the rocky ground, a whispering
wind in the shell of your ear, you breathe in
the grass, the unscented warmth of
late sun, this transparent northern

September: here I am – briefly voided of
thinking, living a truth through the
senses more, all this which together
would tell of the lasting (as if not
somewhere someone is murdered when
fleeing from hunger, as if not), this
wholeness behind my skin-thin eyelids – though
as usual wording wins through: so

herbergt mijn hier nu verzadigd gestrekte
en voor mezelf met welk geloofwaardig
innerlijk oog als vanboven daar in het
gras aan de fjordkust waarneembaar
rustende lichaam een landschap: het
werd wat het waarnam, maar weet dat, dus
blijft niet – want nergens, zelfs hier
niet, kan aankomst voorgoed zijn.

here now my contentedly outstretched body,
with what credible inner eye as from
above perceptible to me, there resting
in the grass down by the edge
of the fjord, houses a landscape: it
became what it perceived, but knowing that
can't stay – for nowhere, not even
here, is arrival for ever.

MUGGEN

Vragen gelieven zich af: voegt onze liefde
iets toe aan de liefde? – zo houdt

de vrucht van een schoot het danige
doodgaan in stand –

Iets verdroomt zich in ons,
iets wil het lukraak, iets
overleeft het, zoals

boven vannacht gevallen, nu
in de middagzon smeltende sneeuw

die wolk
dansende muggen,

een beeld maar, lichter
dan lichaam kan zijn.

MIDGES

Do lovers ask themselves: our love, will it
add anything to love? – so does

the fruit of a womb maintain the
doggedness of dying –

Something dreams itself lost within us,
something wants it random, something
survives it, just as

above night's newly fallen snow
melting in the midday sun

that cloud of
dancing midges –

a mere image, lighter
than body is ever.

LICHAAM

Vaas voor mijn herinneringen.
Raat voor verzamelde waarheid.
Urn waarin ik rust.
Urn voor wat mij rest.
As – proef het.
As – een woord.
Even goed als gras.
Even grijs als god.

BODY

Tomb of my recollections.
Comb of accumulated truth.
Urn in which I rest
Urn for what I'm left.
Ash – sample it.
Ash – a word.
As good as grass.
As grey as god.

EPILOOG

Kunst is de vraag. Waar staan wij, samen, vaker alleen. Buiten ligt sneeuw. Het zondags plein. Jas aan. We gaan. Onze voetstappen kraken. Het vriest, zeg je. Zou ergens koffie zijn?

We lopen in de richting van de trein. Wat deed het je? Aantwoorden is ontwaken uit een bedreven dubbelspel. Met mijn verstand zeg ik: kunst kan natuur niet maken.

‘Zo leven wij, en nemen steeds afscheid’ (Rilke). Wat is formeert zich op papier als een herinnering. -Heb je het koud?

Verdomde koud. En jij? Ook. Het wordt tijd dat ‘t voorjaar komt. -Denken: wij lopen hier, samen, mits de werkelijkheid het houdt.

EPILOGUE

Art’s the question. We stand where, together, more alone. Outside the snow. The Sunday square. Coat on. Let’s go. Our footsteps scrunching. Sure freezing, you say. Some coffee anywhere?

We walk in the direction of the train. How did it strike you? Answering is waking from some ingenious double take. For plain reason makes me say: nature’s not art’s making.

‘So do we live, and ever take our leave’ (Rilke). On paper that which is appears then as a reminiscence. - Feeling cold?

Yes, bloody cold. And you? Same here. And we’ve this need of spring. - To think: we’re walking here together, should reality still hold.

HET WAAIT ER ALTIJD

Op zo'n wierde, zeiden we, dicht bij
zo'n eeuwenoud kerkje, zo
zouden ook wij wel – en wezen
elkaar de symbolen: zandloper,
vlinder, als ring om namen
de slang die zichzelf in de staart bijt.
Het was een voorjaarsdag, er bloeide
al wat in het gras hier en daar,
uit het veld geruststellend
gebrom van een trekker, er stond
veel wind.

Licht zijn die dingen gezegd zolang
je kunt spreken, mij aanzien daarbij
met dat vertrouwde gezicht van je, maar

nu ik het opschrijf, zoek naar een woord
dat niet vlees werd, niet onder ons woonde,

voor als ik jouw stem
me slechts indenken kan nog,
jouw gezicht me verbeelden:

wat benoemt zich dan blijvend,
wat laat zich waar dan ook weg;

voor als dat hele
idee van idylle
ondergronds gaat,
wat dan,

ALWAYS BLOWING

On such a terp, we said, right close
to such an ancient little church,
we too perhaps – and pointed out
the symbols to each other: butterfly.
hourglass, as a ring round names
the serpent biting its own tail.
It was a day in spring, flowers
already dotting the grass,
the reassuring droning of a
tractor from the field, there was
much wind.

Lightly those things are said as long
as you can speak, can look at me so doing
with that familiar face of yours, but

now that I write it down, search for a word
not made flesh, that did not dwell among us,

for when all that's left
to me is to think of your voice,
to imagine your face:

what is it calls itself lasting,
what omits itself anywhere;

for when that whole
idea of idyll
goes underground,
what then,

op zo'n wierde, in
hij blaast waarheen hij wil
en gij hoort zijn geluid
maar gij weet niet vanwaar
die eeuwige
wind?

on such a terp, in
it bloweth where it listeth
and thou hearest the sound thereof
but canst not tell whence it cometh
that eternal
wind?

KERKJE VAN FRANSUM

Bestaat nog god, kleine sarcofaag
van het geloof, even leeg
als de dorische tempels van Paestum:
hun zuilen een schuilplaats voor andere vogels
dan goden – als ik naar hem vraag?

Kleine mummie van steen
zonder hart, tabernakel,
zonder plaats voor een wijkaars, bescherm je
met jouw lichaam ons landschap
als bodem voor hemel? ik vraag maar.

Stille klankkast voor buiten, voor grutto's
in juni, het loeiende melkvee bij 't hek –
zo gesloten, een avond, ik zit in het gras
tussen jouw zerken, zo ben je het mooist:
dicht, van het uitblijvend antwoord de schrijn.

THE SMALL CHURCH AT FRANSUM

Does god exist still, small sarcophagus
of faith, as vacant as
the Doric temples at Paestum:
a hiding place their columns for other birds
than gods – when I ask for him?

Small mummy of stone
with no heart, tabernacle,
with no place for sacred candle, do you
protect our landscape with your body
as a floor for heaven? I'm only asking.

Silent soundbox for outside, for godwits
in June, lowing dairy cattle at the gate –
so closed, I sit one evening in the grass
among your tombstones, you are loveliest so:
shut tight, the unforthcoming answer's shrine.

MUZIEK

Muziek: een winter door het open raam.
Je hoort de sterren in hun kou zo helder
of zij, jou denkend, lichtjaren versnelden:
met hun begin valt jouw einde tezaam.

Al wat op aard bewoog is in 't heelal
een uitgezonden beeld – maar zijn daar ogen?
Ook deze hand, schrijvend heeft zich bewogen,
verzon in woorden sterren, sterrenval.

MUSIC

Music: winter through windows open wide.
You hear the cold-held stars ring out so clear
as if they – thinking you – sped each light-year:
your ending, their beginning coincide.

Dispatched is what moved here, however small,
as cosmic image – but do eyes gaze there?
This hand has also, writing, moved through air,
in words devised a host of stars, starfall.

DE VITA BEATA

'Leven, broeder Gallio, willen allen gelukkig,
doch blind zijn zij voor wat het leven
gelukkig maakt.' Toen echter,
na onweersbui vanmorgen, Seneca,
over de natte vlakte van het gazon
een kikker sprong, zo duidelijk
verzaligd in mijn ogen, was het of ik
met zijn glad lijfje voelen kon –
wat anders is geluk, had ik het nooit
gezien, hoe zou ik het zo kennen -,
zo in zijn element, zo onbewust
die mooie bogen van zijn sprongen op het gras.

DE VITA BEATA

'In life, brother Gallio, everyone would be happy,
yet blind are they to what would
make life so.' When though this morning,
after a thundery shower, Seneca,
a frog made leaps across the wet
vastness of the lawn, so clearly
blissful in my eyes, it was as if
with his slick body I could feel –
what else is happiness; had I not
seen it, how would I know it as such –
so in his element, so unaware
those lovely arches of his leaps across the grass.